

Карлъ Хагенбекъ

Изъ живота на змиитѣ

Змията е, може би, едничкото животно, което има много врагове, но нѣма ни единъ приятелъ. И хора и животни изпитватъ къмъ нея само ненависть, преследватъ я, или бѣгатъ отъ нея. Веднажъ една боа отъ моята звѣрилница бѣ успѣла да избѣга отъ помѣщението, въ което се хранѣше. Дълго време следъ като пълзщата гадина бѣше уловена и поставена въ кафеза, моитѣ животни, безъ изключение, четиреноги и пернати, се намираха въ силна тревога. Маймунитѣ и всички голѣми хищници — голѣми птици, както и най-малки птиченца, издаваха непрекъснато ту адски викове и крѣсъци, ту жални въздишки. Всички искаха да се скриятъ и да избѣгатъ отъ страшното влѣчуго.

Страхътъ отъ змиитѣ е напълно обяснимъ: едни отъ тѣхъ сж извънредно опасни съ отровата си, други пкъ, неотровнитѣ, иматъ грамадна мускулна сила, и щомъ бждатъ раздразнени отъ нѣщо, готови сж да нападатъ.

Много животни сж заплашвали живота ми, но ни едно отъ тѣхъ не ме е заплашвало така често, както змиитѣ. Получавалъ съмъ не малко ухапвания и много сериозни наранявания, но повечето отъ тѣхъ принадлежатъ на змиитѣ. Азъ опознахъ хиляди отъ тѣзи влѣчуги, изучихъ живота имъ и тѣхнитѣ привычки; не веднажъ съмъ билъ принуждаванъ да встѣпвамъ въ истински двубой съ нѣкои отъ тѣхъ—и дойдохъ до убеждение, че голѣма змия, на дължина 6—7 метра, е въ състояние да задуши човѣка въ най-късо време, стига да успѣе да обвие добре тѣлото му. Така туземцитѣ отъ островъ